

— Спокійно, не совайтесь!
— Не можу, третя декада починається!..

П е р е ць

№ 17 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КІЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1955

Здоровенокі

БУЛИ!

Лист керівникам шахти № 15-біс
тресту «Сніжнянантрацит»

Здоровенкі були, шановні товариши!

Ми часто кажемо: Іван киває на Петра. Казати кажемо, але не завжди добре уявляємо собі, як це буває на практиці. Щоб реально відчути, що це за процес і як він відбувається в житті, треба побувати на вашій шахті. Думаю, що в цьому відношенні шахта № 15-біс може правити за опорно-показовий пункт. Де-де, а тут вже й мала дитина зрозуміє, що то за кивання.

Зрозуміє і відчує, що це не просто собі вільні гімнастичні рухи.

Зрозуміє і відчує, що це гімнастика людей, які не люблять переобтяжувати себе роботою.

Зрозуміє і відчує, що це прояв байдужого, бюрократичного ставлення до людей, до їх прагнень і запитів.

Не мені вам, шановні товариши, розказувати, що таке наш шахтарський люд. Шахтарі — народ роботягий, культурний, веселий, цікавий. Вміє шахтар вугільон рубати, вміє і відпочивати. Після зміни шахтаря тягне до книжки, газети, в кіно, театр, у Палац культури, на стадіон. «Шахтар без культури, — казав мені один знайомий гірник, — як птиця без крил — ніякого тобі польоту». Це глибока філософська думка. І це треба розуміти, шановні товариши!

А що ми маємо з культурно-освітніх здобутків на вашій шахті, до-

звольте запитати вас? Та не утруднюйте себе. На це запитання коротко і ясно відповіли молоді гірники в своєму листі до редакції. «З культурних здобутків на шахті № 15-біс, — пишуть вони, — ми маємо на сьогоднішній день зелену нудьгу».

Що правда, то правда. Не можуть похвалитися своїм дозвіллям гірники шахти № 15-біс. Червоний куток гуртожитку завжди замкнений, ні почитати, ні «козла» забити, ні лекції послухати. Одним словом, не червоний куток, а самі тобі ні, ні, ні...

— Коли ж, зрештою, подумають про культурно-масову роботу в гуртожитку? — допитується допитлива шахтарська молодь.

На це запитання голова шахтному товаришу Дегтярьов відповідає звичним, чудесно відшліфованим кивком в бік комсорга шахти товариша Боклогова:

— Він ваш керманич, його й питайте!

Товариши Боклогов у свою чергу киває на культурника гуртожитку товариша Бірюкова (є тут така штатна й платна культидиниця).

— Він за культурмасову роботу гроші одержує, його й питайте!

А «культудиниця» тим часом киває носом над пивним кухлем у сусідній закусочній і нічого не каже, бо язык не повертається.

Є на шахті літній театр, але його вже другий рік ремонтують. Є на шахті клуб. Час від часу там круятя кінофільми, але глядачам доводиться більше дивитися на стелю, ніж на екран, бо вона весь час обвалиється, і як тільки дав зівка — так і трахне штукатуркою по голові.

Є ще на шахті танцювальний майданчик, але зроблений він так, що під час дощів там утворюється величезна калюжка, яка довго не висихає. Танго на цьому майданчику ще можна танцювати — будеш собі потихеньку бовтатися, а спробуй ударити голпак!

— До яких же пір культурно-освітні вогнища шахти перебуватимуть у такому некультурному стані?

У відповідь на це запитання невгамованої шахтарської молоді голова шахтному товаришу Дегтярьов удвіч з комсоргом кивають на начальника шахти.

— Поспітайте, — кажуть, — товариша Сьоміна, чому він коштів на ремонт не відпускає.

А начальник шахти киває на парторга з комсоргом, на голову шахтному:

— Хай вони про це думають, це їхнє діло, а не мое. Мое діло — план!

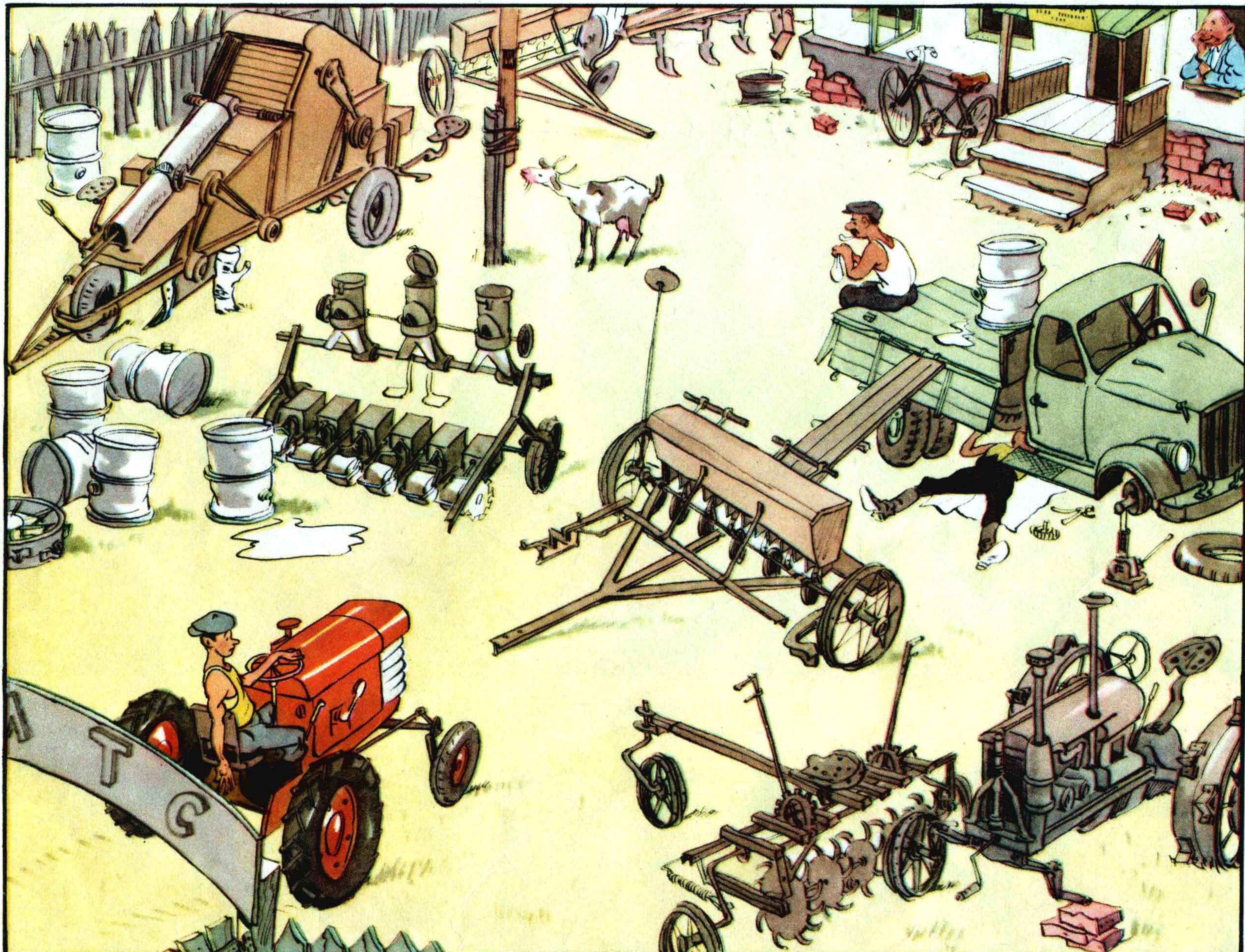
От як воно, шановні керівники, в житті буває, коли Іван на Петра киває!

Хоч і в риму, зате правда. Запевняю від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

На подвір'ях деяких МТС панує безладдя.

Ні проїхать, ні пройти, ні коника провести...

Люблю я пана радника Івана Кадильника — страх люблю! Він мене і десятої частини так не любить, як я його. І не покину його любити — чей він колись зглянешя й на мене і зробить мені ювілей. Бо він у нас майстер вигадувати всяки ювілеї, — ніхто так не потрафить пошанувати та повеліти чоловіка, як він! Люди, що не вміють цінити доброї волі, кажуть, що він кадить тільки приятелям, від котрих мав і має і хоче мати поміч; однак сі люди не зазнали, видно, ще ніколи величання і ювілейних приємностей, то вони й не знають ціні Кадильникові. А на мою думку, Іван Кадильник чоловік ідейний і потрібний для патріотів¹, як сонце для квітів. От і се, що він тепер вигадав, таке дотепне, що нехай єму всячина! І як не прийти чоловікові на таку просту думку, а одже не я се видумав, тілько він! Се так, Колумб поставив хитро яйце на стіл, — здається, не штука, а чому ж се нікому іншому не пришло на думку?

У нашім місті здавна заведено гарний звичай, величати людей. Не так усіх людей, як своїх, і не так усіх своїх, як громаду своїх. Є тільки приятелів, людей поважних, що перед ними вся громада чолом б'є. Так от, щоб ся громада не била чолом куди попало, то Іван Кадильник довгі роки давав про те, щоб був лад у сім ділі. Він нагадував громаді, коли припадав який ювілей чи іменнина патріота, стягав усіх до купи, говорив промови, ладив гостини й адреси, — одним словом, давав про гідну пораду. За те не забули приятелі його і також владили єму вже три ювілеї: перший на пам'ятку його першої поезії на честь Марії Терези², написаної ще у школі; другий у 25 років, як був «москвофілом»³, а третій у 15 років, як навчився писати по нашому.

Недавно дістало я з почти друковану картку: Іван Кадильник просить мене прийти на збори нового товариства. Уже й печатає сего товариства прибита: кадильниця у лавровім вінку. Пішов я. Зала битком набита! Ще ніколи не бачив я стілько людей на зборах якогось іншого товариства, як тепер зійшлося. Відко, що сама мета товариства всіх дуже зацікавила.

Перший промовляв Іван Кадильник. Господи, як гарно говорив він і як до річі! Та де я годен се повторити! Передовсім повітав збори і повелітив усіх, почавши від великомученників-послів⁴, а на найменших гостях скінчивши. І як він не помилувся в рангах та титулах! Як почав найвищими, то так гладко, як по сходах, зійшов до найнижчих, що ще не мали ні ранг, ні титулів. Ніхто й не міг образитися, хоч би хотів; усікий побачив себе у його промові саме на тім місці, яке єму з ласки уряду і по заслугі належалося.

А потім сказав:

«Всяких товариств ми маємо багато, тілько ще одного нема, хоч воно таке потрібне, що й не сказа-

21 серпня минуло тридцять років з дня смерті талановитого українського письменника — поета, прозаїка, критика і публіциста — Осипа Степановича Маковея (1867—1925). В кінці XIX—на початку XX ст. ст. його ім'я було широко популярним. Особливо уславився Осип Маковей своїми «розумними й талановитими фейлетонами» (Ів. Франко), які він друкував у періодичних виданнях, що виходили в Галичині і на Буковині.

До числа кращих творів Маковея належить новела «Товариство для взаємного величання», яка вперше публікується в цьому номері журналу «Перець».

Дата написання твору невідома, очевидно він з'явився з-під пера письменника десь у 1911—1912 р. Саме в той час Маковей виступив з кількома сатиричними новелами, скерованими проти верховодів українського буржуазного націоналізму (М. Грушевського і Ко) та їх алілуїщиків. Художньоузагальнений тип такого алілуїща письменник створив у новелі «Товариство для взаємного величання».

ти. Наша традиція вимагає сего товариства; наш звичай, наша честь, наше гарне громадянське виховання упоминається⁵ вже давно о нього. Куди не глянь, всюди в нас самі патріоти. Перше не було стільки, а тепер — слава богу повно їх. Кожному з них належиться честь і поважання. Досі шанували ми наших татків, наших добродіїв-опікунів, наших патріотів-великомучеників так тільки прихапцем, без організації; тепер же з уваги на щораз більше числа патріотів і їх заслуги діло не таке просте, без організації там не йде. Ми мусимо оснувати товариство для взаємного величання, старшим на потіху, молодшим на науку, щоби бачили, як суспільність нагороджує заслуги. Се в теперішню пору наш найсвятіший обов'язок, довести се діло до ладу.

Пригадаймо собі лише, як досі і при найліпшій волі не можна було не раз гідно чи привітати посла, зробити який ювілей. Все чогось не доставало: то кінної бандерії⁶ не можна було стягнути, то панотець не хотів дати церковних моздірів⁷, то знову хоруговці ви-

глядали як запаски, або тріумфальні ворота валилися саме при передаванні хліба-солі. Так надалі не сміє бути. Товариство, яке ми закладаємо, має тому зарадити. Єго мета: величати заслужених людей по програмі, достойно і пишно. Товариство має мати все, що до величання потрібно — свої моздірі, коругви, вінки, труби, кокарди, ленти, лампи, смолоскипи; має устроювати концерти і комерси⁸ для патріотів; буде видавати часопис з портретами їх, бо так, як тепер у календарях подають портрети патріотів побіч курки з Кохінхіни⁹ і когута з Брамалутри¹⁰ — то се остатня ганьба: товариство видасть книжку з промовами про всяки народи і інструкцію для січових сурмачів, коли мають трубити генеральний марш і кому; має придумати окремі одежі для кінних бандерій, щоб однаково виглядали; має порозумітися з січами¹¹, щоб вони не тілько гасили огонь, але все і всюди робили параду (а вони до

⁸ Комерс — бенкет.

⁹ Кохінхіною європейські колоніатори називали південну частину В'єтнаму, яка тепер іменується Намбо.

¹⁰ Брамалутра — велика річка в Південній Азії, протікає в Тібеті, Індії, Пакистані.

¹¹ Січі — націоналістичні спортивні організації, противаженні дружини і т. п.

того дуже добре надаються); має закладати філії по провінції, бо нема сумніву, що і там є патріоти, хоч і менш, як у столиці, але є.

Центральне товариство буде мати свого поета для величальних од, свого маляра для грамот і дипломів, свою галерею портретів (гофраті¹² будуть мати в ній почесне місце), своїх факторів для оплесків, свого генерального трубача, свого пушнара, свого будівничого для триумфальних брам і свого пекаря для колачів і хлібів. Усякі відзнаки радості і всякі знадоби для величання буде центральне товариство позичати і на провінцію за мало оплатою. Кожному членові товариства належиться ювілей...

Але де я годен усе так до ладу повторити, як говорив Кадильник! Всі слухали як зачаровані і дивувалися, як він хитро придумав таке товариство. Єго думки так сподобалися всім, що ціла зала загриміла від оплесків; єго вхопили на руки і обнесли десять разів довкола зали, співаючи оба народні гімні: «Ще не вмерла! і «Не пора»¹³. Дуже жалували, що нема ще третього народного гімну, бо тоді можна було поносити Кадильника ще з десять мінут. Коли єго поставили на давнє місце, він із слізами в очах дякував громаді за честь і притім подав ще дуже гарну раду, щоб товариство мало також своє вігідне і сильне крісло для підношення вгору патріотів, бо ось він і тепер переконався, що без крісла ноги болять; з радості люди не пам'ятаються і так кріпко горнутуся до патріота, що аж синяки робляться там, де не повинні бути. Громада перепросила Кадильника і згодилася купити патріотичне крісло.

На товариство всі пристали дуже радо. Відразу вписалося до него 507 членів. Як вони всі тішилися, господи! Отсе значить, попасті громаді у смак, віднайти отсю думку, що всіх єднає! Чого не могли зробити інші товариства, то зробить отсе: зв'яже всіх, мов заливним обручем.

А вже найкращий був кінець зорів. Зворушений до сліз посол до ради державної обіцяв, по знайомості з міністром війни, вистаратися для товариства о стару гармату, коли не кріпосну, то хоч полеву — бо з простих моздірів замалий гук, а від гармат буде аж земля дрожати з радості. Вдячна громада постановила зараз іменувати пана посла першим почесним членом товариства і генеральним пушнarem. Тепер уже, коли прийдеться величати кого, то хоч буде парада за всі люді.

На закінчення справоздання¹⁴ про перші збори не можу не згадати про бридкий оклик одного поганця, з котрого ніколи не буде добрий патріот і котрій ювілею певне не діжде. Серед найбільшого одувачення зібраної публіки він крикнув на цілу залу: «Товариство кадильників!» Що там єму за се дісталося в карк від розлючених патріотів, се нехай на нім присхне; а я від себе висказую єму на сім місці мое друковане обурення.

¹² Гофраті — придворні радники, наявці урядові чиновники в царській Австро-Угорщині.

¹³ Націоналістичні пісні. Слова «народні», «народного» Маковей, вживає тут, звичайно, в іронічному, глумливому тоні.

¹⁴ Звіт, кореспонденція у пресі про якусь подію.

¹ Патріотами лицемірно називали себе українські буржуазні націоналісти, яких юдо висміює в цій новелі Маковей.

² Марія Тереза — імператриця Австрії у другій половині XVIII ст.

³ «Москвофіли» були агентурою російського царизму в Галичині і водночас вірними служами австро-угорського царства.

⁴ Тобто послів австро-угорського парламенту.

Щиро і відверто...

— Шановні товариші і товаришки! — урочисто й піднесено почав голова Хотинської районспоживспілки Олександр Ілліч Снурніцин і, оглянувши з трибуни великий зал, повів промову далі: — Давайте поговоримо щиро й відверто... Нам треба розгортати критику знизу і згори. Ми зібралися сюди для того, щоб викрити і ліквідувати наші недоліки. А викривати і ліквідувати у нас є що. Так вирвемо ж з корінням будяк з нашого торговельного городу! Як голова районспоживспілки, я закликаю вас... Давайте відверто й щиро! Хто просить слова?

Присутні мовчали. Мовчали голови сільських споживчих товариств, мовчали бухгалтери, мовчали економісти і завідуючі магазинами, мовчали продавці.

— Так хто просить слова? Хто перший щиро і відверто розгорне критику і самокритику?, — знову запитав голова. Коли виявилось, що бажаючих говорити щиро і відверто немає, він звернувся до свого випробуваного методу.

— Ану ти, Завадовський, говори, розгортай критику на всю широчину, — ткнув він пальцем у першого, хто потрапив йому на очі.

Завадовський — голова Малинського сільського споживчого товариства повільно підвівся і, зайкаючись, почав:

— Так ми ж... так я ж, Олександр Ілліч... Що ж я?.. То Гогуліна винна, старший бухгалтер... Й-бо!.. Вона все заплутала...

— Чому це я винна? — пролунав з кутка жіночий голос. — Чому? Критикувати так критикувати. Хіба ви не знали, що черевики, які коштують 72 карбованці, завідуючий магазином № 3 Пилипчук продавав по 94? А Мельничук з магазина № 2, так той від кожної пари черевиків клав у кишеню 32 карбованці. Хіба тільки я винна в цьому?

— Тихше, тихше! Що ти мелеш? Сказано — жінка! — намагався заспокоїти свого бухгалтера Завадовський.

Зал тривожно загув. А Завадовський, перекриваючи шум, вигукнув:

— Та хіба ми самі грішні? А он, голова Ставчанського товариства Асмедіаров, він

теж... Черевики продавав аж на 37 карбованців дорожче. Нехай скаже... У нього майже 40 процентів товарів продавали по завищених цінах.

У залі зашуміли ще дужче. Олександр Ілліч глянув на Асмедіарова:

— Як же це так вийшло у вас? Ай-ай-ай! Асмедіаров стояв, схиливши голову.

— Та я ж не один, бігме не один. — заблагав він, молитвенно склавши руки на грудях. — У мене в товаристві й порушень не більш, ніж в інших, і розтрат... Он візьміть хоча б Резника...

— Що? У Пашківському ССТ таке ж? — грізно підвівся Олександр Ілліч. — Ану, Резник, самокритикуйся.

— Що Резник? — швидко підвівся невисокий на зріст чоловік... — Просто не доглядів... що завмаг села Круглики Стратійчук розгубив ціни на всі товари і встановив свої. Так і торгував... І торгував, я вам скажу, непогано. Виручку мав...

Резник, побачивши, що голова Гроздинського сільського споживчого товариства Ганікман, затуливши долонею рота, намагається стримати сміх, сердито крикнув:

— Чого смієшся? А в тебе краще? У буфеті вашого ССТ скільки боржників?... —І, загинаючи пальці, почав перераховувати: — Ганікман, цебто ти сам — раз! Дільничний уповноважений райвідділу міліції Довганюк — два. Ревізор районспоживспілки Мельничук...

— Стривай! — перебив його Олександр Ілліч, — і наші ревізори? Дивно!

— А що ж тут дивного? — кинув хтось з

даліх рядів. — Така торгівля майже по всьому району. І в Коленківському, і в Зарожанському, і в багатьох інших сільських споживчих товариствах!

Олександр Ілліч весь час уважно придивлявся: хто то говорить, але ніяк не міг розпізнати. Роєгнівавшись, він крикнув:

— Прошу того, хто говорить, встати і критикувати щиро і відверто, незважаючи, так би мовити, на особи!

Раптом підвівся молодий, високий чоловік. Він підняв руку і, коли зал затих, почав:

— Правильно, треба відверто — у вічі! От і кажу вам відверто: було б з торгівлею гірше, та далі нікуди. Адже вам відомо, що з 85 крамниць у 62 виявлено факти грубого порушення цін і правил торгівлі. Вам відомо, що з 1793 видів товарів 212 продавались по завищених цінах... Чого ж ви, товаришу Снурніцину, мовчите? Говоріть, так би мовити, в порядку критики й самокритики...

Снурніцин склонився і, ткнувши пальцем у бік невідомого промовця, крикнув:

— Хто ти? Підривати наш авторитет прийшов? Хто тебе сюди запрошуєвав? Хто пустив?

Промовець замовк і, вислухавши голову районспоживспілки, спокійно відповів:

— Хто я? Я рядовий споживач...

— Неподобство! Непорядок! — зарепетував Снурніцин. — Невже це критика! Це анархія!... Закриваю збори!

...Збори були закриті. Учасники одноголосно зітхнули й розійшлися...

* * *

Даруйте нам, читачу, за цю вигадку. Не було таких зборів у Хотині. Але збори неодмінно будуть. Тільки не такі, а справжні збори, на яких розмова йтиме по-справжньому щиро і відверто і критику буде розгорнуто на всю широчину.

П. КОСЯЧЕНКО.

Чернівецька область.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

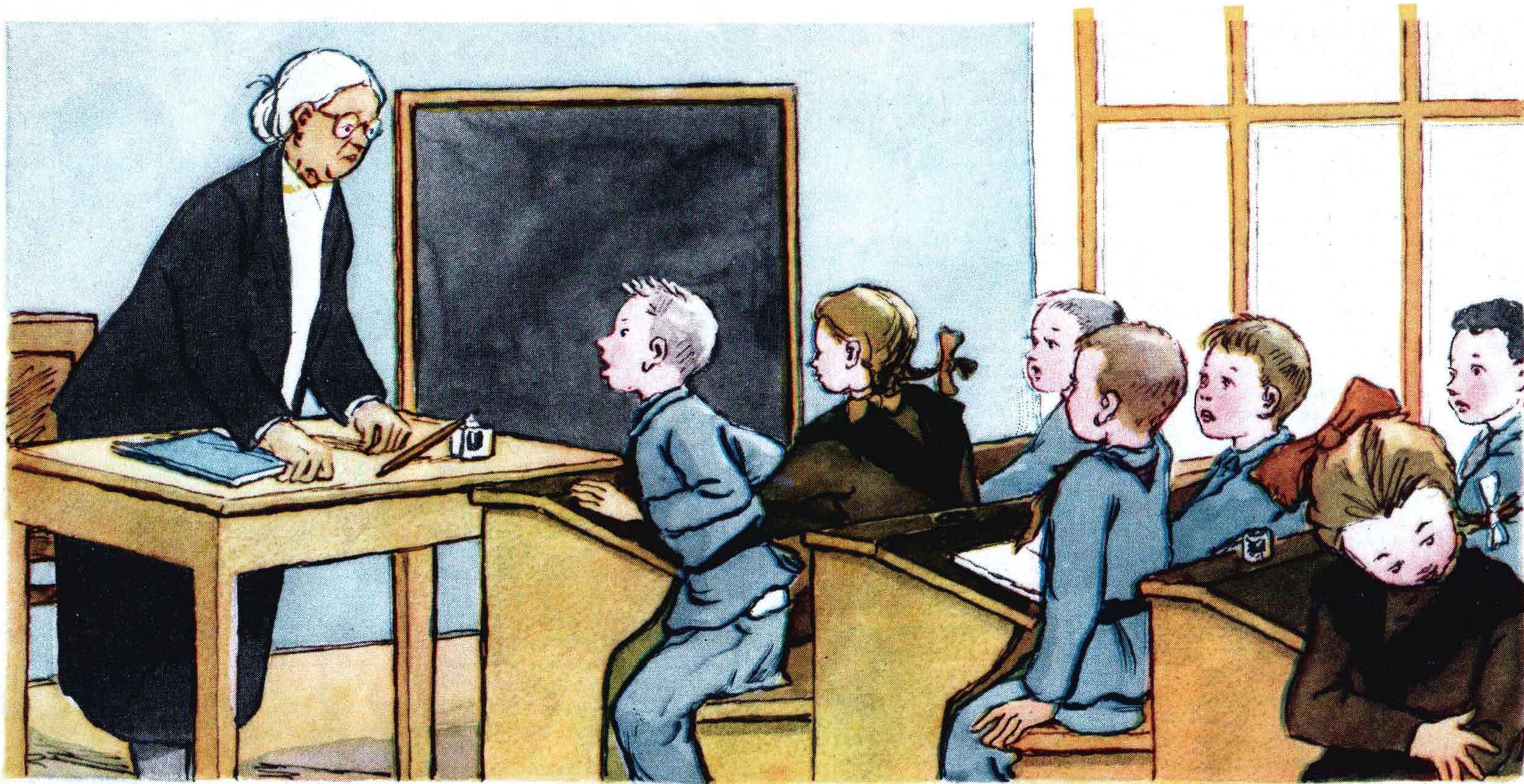

— Ні dna тобі, ні покришки!

ПЕРШИЙ УРОК

Мал. С. САМУМА

У деяких школах з запізненням і недоброюкісно провели ремонт.

— Діти, чому це ви сидячи вітаєтесь?
— Ми... прилипли.

Олекса ЮЩЕНКО

Дріжджі

Дріжджі з пивом роблять диво,
З хапугою ж—особливо.

Лиш прийняв Оверко базу,—
Вгору він пішов відразу!

Як по правді вам сказати,—
Хватка в нього не проста:
Добрий дім на три кімнати
Мов на дріжджах вироста.

Ще й садок рясний ростиш
Із мічурінських сортів...

Мав зарплату невелику,
Але звідки в той же час
Ця турбота чоловіку —
Все ходить до ощадка?

Звідки ж гроші,— запитати б,—
Знайде що відповісти:
— Економить треба, брате,
Треба все у дім нести!

Тільки в дім неси, не з дому! —
Все в цім вислові простому!

От для прикладу: в людини
Дачі, скажемо, нема,
Тож цеглину до цеглини, —
І дача виросте сама!

... Отакий-то мав талан
Наш Оверко-Овер'ян!

Що практичний — кожен знає,
Що діяльний — з ніг до вух!

Наче качка випливає...
Чи від дріздів так розпух?

Хитру Овер'яна мову
Зрозумій без тлумача...
«Все неси додому знову!»
Що цей вислів означа?

Всім завбазам не в образу
Рапортуємо відразу:
Був такий хапуга в нас,
Був, та не склався від мас:

Факт до факту, і єдина
Вже картина постає...
(Мов цеглина до цеглини
І — міцний фундамент є!).

Розібралися в усьому
Так, як треба на суді.
... Не чекав Оверко грому,—
В дачному горів труді!

Довелося прямо з дачі
Рушити в далеку путь!
З твої дачі передачі
Не чекай — не принесуть.

Так що вже хапуга більше
З дріздів грошей не кача —
Носить цеглу, камінь й інше —
Ясно, що це означа!

I, напевно, він гадає,
Підтягаючи штані:
— Дрізджі, значить, піднімають,
Опускають — теж вони!

З ХВОРОІ ГОЛОВИ НА ЗДОРОВУ

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Дивись, наш Пусик он хуліганить!
— Яке неподобство! Коли вже та школа і громадськість візьмуться за його виховання?

Набиваємо, поуважлюмо...

3 ОДНЕІ ПРОМОВИ

Керувало, керувало правління Сумської обласної ради промкооперації своїми артілями, та й докерувалося. Недодали артілі споживчій кооперації своєї продукції на кільканадцять мільйонів, не виконали плану.

З цього приводу заступник голови правління Леоніт Семенович Тарасенко виголосив промову. Сказав він у ній приблизно таке:

— Так, справді, з планом у нас не теє. Є хороши артілі, такі, що продукцію хороши видають і устатковані добре, і обладнані, і взагалі... і план перевиконують... Та за всіх вони працювати не можуть. У нас же, самі знаєте, з 112 артілі тільки 64 виконали план, а 15 зовсім нерентабельні. Взяти, припом, ті артілі, що виробляють будівельні матеріали. Дуже вони нас підводять. Неповороткі вони в нас, безініціативні якіс...

От є у Ромнах артіль «Зоря». Там голову Гадицький. Виробляє вона черепицю, алебастр і цеглу, яка вирішує все. (Докірливий жест у прострі).

Створили в «Зорі» три бригади, щоб працювали в трьох зміні... Члени артілі працюють позмінно, а керівний персонал не міняється. Так змучуються, аж шкода дивиться, а плану не виконують... Кажуть, що за три зміни могли бы дати 40 тис. штук цегли, а дають 9 тисяч. Так, можуть дати, а не дають. (На лиці смуток і безнадія).

Знову ж, у Талалаївці артіль по виробництву будматеріалів. Ет! (Сердитий жест). Роботи артілі не видно. Тільки його, що сам голова Мучаров з продукції артілі собі будинок збудував... Уже, маєть, і новосілля справив... А прації не видно...

Є у Сумах артіль ім. Молотова. Ім треба взяти курс на виробництво гофрованого шифера, у них і матеріали для цього... Так голова артілі Султанов зовсім інергійний чоловік, а технічний керівник Безділько дуже багато говорить, а мало робить.

Однак із семи артілів, що повинні випускати будівельні матеріали, жодна плану не виконала, а матеріали в них є. Так, всі умови є... Наша система може вдвічі перевиконувати план, а не виконує. Не виконує... Хоч ми його всі умови створюємо. От у Г盧хові є артіль «Жовтнева революція». Ми й і ті, і се. Член нашого правління Очевидно там часто буває, ми й у всьому назустріч йдемо, автомашину дали... А голова артілі Литвинов директорствує, нікого не відзнає. Там в артілі і збитки, і пияцтво. (Сумно зітхне).

Взагалі неважко в нас з планом... От тут, у Сумах, є артіль «Зоря». Це просто страшна артіль. Там, знаєте, можна зайти в ковбасний цех — і всі п'яні, а бухгалтер не просихає...

І ще з артіллю ім. 19 з'їзду трагедія... Чуттям відчуваємо, що там не все гаразд, а довести не можемо. Ми чотирі місяці тому змінили там правління, звільніли голову. Так що артіль фактично без правління, а голова поки що той

самий — Пітровський, якого ми звільнили.

І от скажи ж ти, ми вжили таких рішучих заходів, а артіл перевістала план виконувати. З кадрами у нас неблагодійно, спеціалістів нема. Ех! (Махає рукою). Зітхе).

«СТРАШНА АРТИЛЬ»

«Страшно», як читач уже знає, т. Тарасенко нарік сумську артіль «Зоря». Має ця артіль кілька ларк для збуту своєї продукції. Продукція ж її нехтира — ковбаси з м'яса, закупленого спеціальними заготівельниками, пряники, власночно випечено в кондитерському цеху, і риба.

Артіль сильно укомплектовано... технічними працівниками, має потужний адміністративний апарат: на 9 робітників припадає аж 22 адміністративно-управлінські персонаси.

Де тільки не мотавша шахрюга Великодній. Його по всій Сумщині шукали-ловили. Тікти б Великодному від карі світ за очі. Так ні! Одну тільки добу покрутиться в «Зорі» заготівельником і то встиг з артільної каси поцупити десяту тисячу карбованців!

Пройде вік Непомнящий півроку трудинувся в артілі, а, тікаючи, взяв схопляти — мель-мель і зробляти ковбасою. І знову гукають: давай! давай!

Заганяли ті проворні ковбасники заготівельників. І самі часто канікули справляють — м'яса нема. Ще й три продавці світом нудять — продавати нічого.

У кондитерському цеху артілі справи йдуть повільніше... Ліплять пряники, не поспішаючи, дерев'яним товкаччиком на них візерунки печатають.

Все робиться тут вручну, по-домашньому. В обох цехах — ковбасному і кондитерському — трудяться в поті лиця аж дев'ять душ. До ліхкої роботи пильно приглядяється лаборантка і, спасибі, один залишається на два цехи — т. Доля.

Та нема ліпше ні кому, як тим рибалкам в артілі «Зоря». Живут вони в селі під Сумами. Кохен має папірця, що він дійсно член артілі і, мовляв, ловить рибу для батька. За три роки тут не пам'ятують випадку, щоб вони бодай на третину план виконали. Риба, мовляв, не в коморі, що пішов та взяв... Вона може й не ловитися.

І яка ж то лукава риба! На базарі у приватників столики від неї гнуться, а в артільному ларку рибаки й не пахне...

Голова артілі т. Вартанов — дуже високої думки про артільніх рибалок.

— Від них, — каже він, — артілі користі величезно. Ми їм нічого не даемо — ні счасті, ні сподіянь, лише довідki, а вони нам — рибу.

Заробіток у них мізерний: за травень одержали щось по 52 карбованці на брата... А проте він'ялох вони нам у середньому по три кіло на день риби дають — і то вигода.

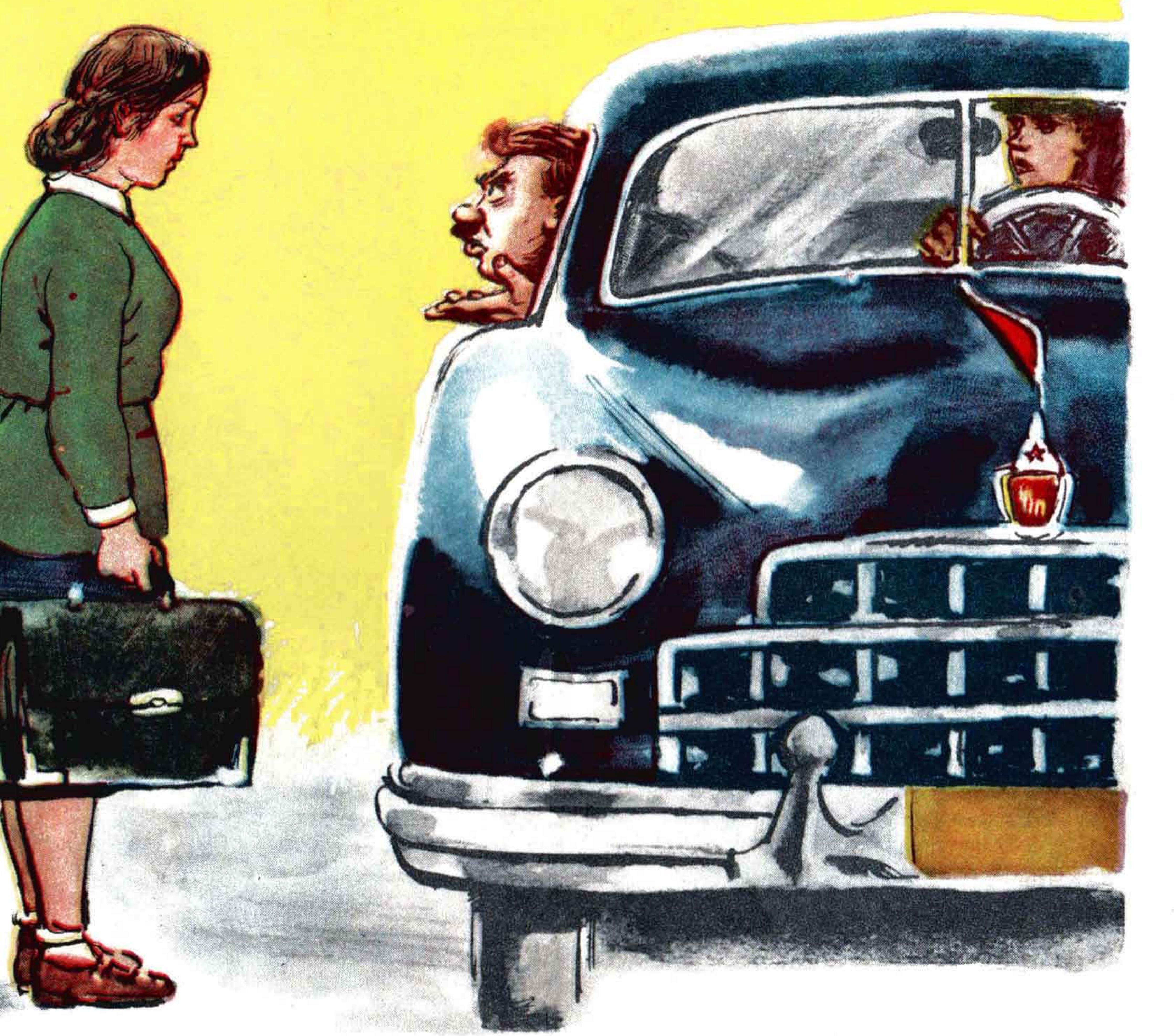
Скаржиться т. Тарасенко на пияцтво та свавілля голів артілів, але голову правління «Зоря» ніяк свавільником не назовеш.

Він без болі начальства нікуди... Зате й правління облпромради побатьківському милує слухняного голову.

O. РЯБУХА.

Мал. Л. КАПЛАНА.

Деякі керівники партійних і радянських органів не бувають на підприємствах.

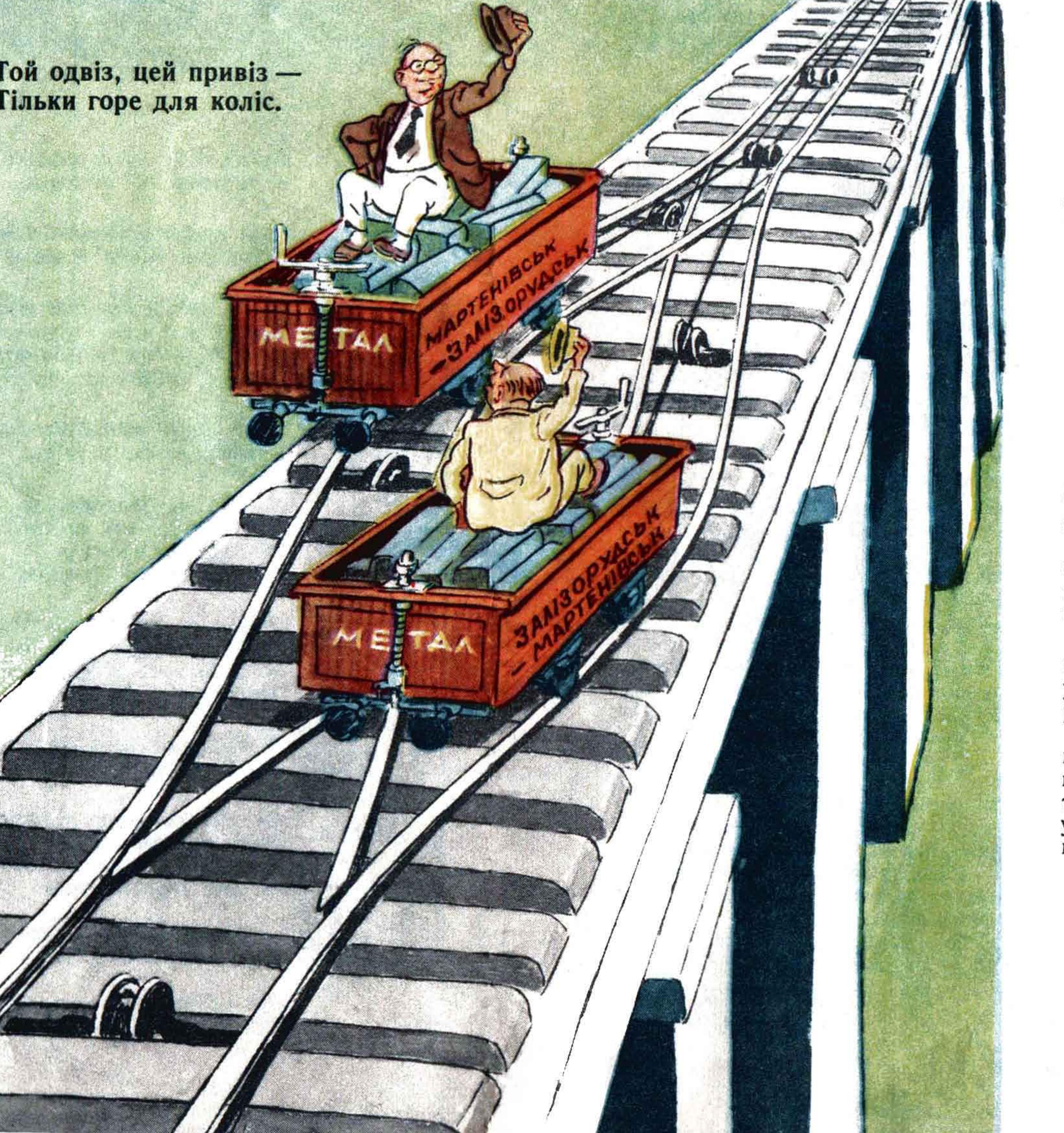

ПРОБНИЙ ВИЇЗД

— Галю, як проїхати на ті заводи, куди ви мої директиви носите?

ТЕХНІКА ЗУСТРІЧНИХ ПЕРЕВОЗОК

Мал. К. АГНІТА

Гостя-роллер

ція відбудеться там. Вибачте, але я мушу залишити вас, треба дати розпорядження про кіносанс.

Сава Петрович присів на стілець, витяг лекцію й почав зазубрювати перші речення. Головне, думав про себе, почати, а далі піде.

До залі зайшли молодий чоловік з білявою дівчиною.

— Скажіть, будь ласка, — звернувся він до Баритонова, — чи відбудеться лекція?

— Безумовно. А проте, я не певен... Так, так, не певен... Лектор щось затримується, та й слухачів немає...

Дівчина потягла молодого чоловіка за рукав.

— Ходімо краще на другий поверх, подивимось новий індійський фільм.

Лектор полегшено зітхнув. Слухачів, що зайшли в дверях гарнів:

— Ну! Не відбудеться! Ідіть краще в кіно. Чудовий фільм. Екзотика Індії! Своеїдний жанр...

За якихось десять хвилин він позувався півсотні слухачів. Узвішов директор і здивувався:

— Два тижні по районах! Сімдесят п'ять лекцій! Успіх — колосаль!

І скромно опустив очі.

— Розуміється, цей успіх був забезпечений не стільки моїм лекторським хистом, як самою тематикою: зараз усіх цікавить міжнародне становище, навіть... тобто, я хотів сказати, в тому числі й колгоспників.

Баритонов помахав біля рожевого носа хусточкою, стар краплини поту з шишкуватого лоба.

— Узвійті собі: з «Победи» — на грузовик, з грузовика — на коня, із колгоспу — в колгосп... Після лекції на день, а іноді й більше! Та що поробиш, світло знань треба нести в маси... Так що? Кажуть, сьогодні гонорарчик платять? Не завадить, не завадить...

Нагорившись, Сава Петрович пішов до бухгалтерії. Згодом він повернувся, підійшов до в. о. секретаря і референта, що йшли співно: Завжди, коли Сава Петрович почував себе не дуже впевнено, він вдавався до випробуваного способу — починав читати лекцію, тільки-но заходив у приміщення. Це зменшувало напруження перших нетриманих хвилин і надавало лекції характеру невимушеної бесіди. Так зробив він і на цей раз; ідучи між стінами, почав свою промову-бесіду:

— Товариши! За дорученням Товариства знань, е-е... наукових знань, а також політичних... я прочитаю вам лекцію про нашого шановного предка Олександра Мака... Олександра Невського. Невський, товариши, що обезсмертив своє ім'я на річці Неві, був славетним воїном і великим полководцем свого часу!

По залі наче вітреце повія. Слухачі про зажомінили, якася дівчина голосно хихкнула. Це збентежило Баритонова.

— Я нічого не розумію, — сказав він.

З першого ряду підівся чорнявий парубок і просідівши спілав:

— Звідки ви взяли, що ми прийшли на лекцію? Ми — члени хорового гуртка. Шойно директор нам сказав, що лекція зірвалася, і ми можемо провадити тут репетицію. Ось ждемо піаніста.

Почервоніши до самої лисини, Баритонов мовчки вийшов із залі.

Біля роздільальні стояв директор. Він допоміг Баритонову одягти пальто, бо той ніяк не міг попасті в білів. Директор мовчав, але чергова роздільальня виявилася балакочкою.

— Не відбулася лекція, — співчутливо сказала відна: — Дуже шкода. Мені не завадило б послухати, я у верхній школі вчуся. Та якщо ви вже тут, това-ришу лектор, то прошу роз'яснити, чи правильно на цій афіші вказано час, коли діяв Олександр Невський? Ми вже тут з швейцаром цілу годину сперечаемось...

На Баритонова напав задушливий кашель.

— Я не зовсім розумію запитання, — пробурмітів він. — Якщо йдеться про час народження Невського, то це буде одна історична дата... Але ж розквіт діяльності великого полководця — зовсім інший історичний період... А взагалі, скажу я вам, вчені ще не дійшли до однієї думки відносно особи Олександра Невського...

Руничко насунувши капелюха на самі очі, Баритонов стрімголов вибіг на вулицю...

Г. ГОЛІНСЬКИЙ.

м. Білгород-Дністровський.

ДО РЕДАКЦІЇ зайшов підстаркуватий чоловік і почав таку мову:

— Ще в дитинстві розповідали мені казку, яку я запам'ятав на все життя. Послухайте і ви її.

— Діло було так. Сиділи за столом два чоловіки. Один і каже другому: «Ти залізь під стіл, а я по ньому тричі стукну. Б'юсь об заклад, що ти не витримаєш». Заліз один під стіл, а другий стукнув кулаком по столу та й пішов собі.

Прийшов він другого дня, ще раз ударив і сказав: «Третій раз я стукну через рік». Ну, ви вже й самі догадалися, хто з них програв. Та це тільки приказка, а сама казка далі буде.

І він продовжував:

— У березні 1955 року ремонтно-будівельний трест Ленінського району м. Києва розпочав ремонт флігеля будинку № 14 на вулиці Кругло-Університетській. Прийшли тоді до нас ремонтники, стукнули один раз і пішли. Місяців через два знову навідалися — ще раз ударили. І знову щезли, навіть не сказавши, коли ж вони втретє з'являться. То, може, хоч ви спробуете дізнатися, чи буде коли-небудь цій казці кінець?

Керуючий ремонтно-будівельним трестом т. Перемислов, у якого ми спробували знайти кінець казки, немов знав, за чим ми прийшли, і в свою чергу намалював нам казкову картину.

— Що там якийсь флігель? — сказав він. — Деталь! Треба брати питання в загальному плані. А як взяти в загальному плані, то виходить, що наш трест свій виробничий план перевиконав вдовж і впоперек — і по капітальному ремонту, і по поточному. А працювали як! Ритмічно. Продуктивність праці підвищили. Використовуємо нові будівельні матеріали. Ну, і про якість, звичайно, не забуваємо...

Що й казати — чудову картину намалював шановний Юхим Генріхович! Вона вражала не тільки своєю стрункою композицією, але й уміло підібраними тонами та відтінками. А все ж таки цьому витвору багато чого бракувало. Картина стала цілком реалістичною аж після того, як її домалювали колективно. Не перелічити всіх, хто брав участь у цій роботі.

Дуже мальовничими плямами збагатили картину мешканці будинку № 34 по вул. Пушкінській. Фарб їм не бракувало. Дев'ять місяців трест ремонтує їхній будинок. Власне, цей будинок вважають відремонтованим, а що дах на ньому тече, як і до ремонту, то вже дрібниця.

Намалювали вони і образ виконроба т. Білого. Він тим відзначається, що дуже старається, коли паркет стеле. Одним оком дивиться в кошторис, а другим — у очі господаря квартири. І в залежності від виразу очей господаря або настеляє паркет, або залишає підлогу із старих дошок. М'яко стеле — та не всім.

Гріх казати, що всі ремонтники такі. Коли ремонтуювали будинок № 23 по вул. Короленка, ніхто в очі господарям не дививсь. Тут нікого не обійшли, усім паркет настелили, але такий, що невдовзі він став дики. Взагалі після ремонту все стало дики: двері не зачиняються, а груби такі, що в квартирах курно та димно і білого світу не видно.

Доповнили картину і мешканці будинку № 26 по вул. Леніна. На цьому будинку перекрили дах. Спустилися ремонтники на землю і сказали: «Ми ще прийдемо, ми ще раз стукнемо — приладнаємо ринві». Близько двох років їх ждуть. Тепер у дошову годину вода тече по стінах, руйнує будинок. Він має такий вигляд, що вже ніякі рожеві фарби йому не допоможуть. Десятки тисяч карбованців, витрачених на ремонт, вилетіли в трубу, яка зветься ринвою.

Ми сказали лише про окремі штрихи. А їх стільки, що й за день не перелічиш. Та це не заважає т. Перемислову малювати рожевими фарбами...

БАЛКОННА СЕРЕНАДА

Хоч і рідко, але можна ще зустріти дивака, який, начитавшись стародавніх романів, серенадами викликає свою улюблена на побачення.

Уявляємо, що було б з таким рицарем, якби він підійшов до будинку № 19 по вул. Жаданівського і заспівав:

— Голубко кохана, виходь на балкон!

Вийшла б голубка і зразу ж упала б в обійми свого коханого... разом з балконом.

Це не жарт. Дуже багато балконів тримається на живій нитці. На жаль, цей будівельний матеріал часто не витримує марки, і тоді балкони приземлюються.

Керівники міського житлоуправління і райжитлоуправління довго думали над «проблемою балкона» і, треба віддати їм належне, близьку розв'язали її.

Балкон вимагає негайного ремонту. Приходять робітники і стукають перший раз: відбивають те, що може відриватися і впасти комусь на голову. Через деякий час вони знову приходять і стукають вдруге. І так доти, доки цілком не переселять балкон з повітря на землю.

Торкнувся якось балконної проблеми і виконкомом Київської міськради. Він прийняв рішення, яким зобов'язав міськжитлоуправління і райжитлоуправління взяти на облік зруйновані балкони і відремонтувати їх.

Там, де йдеться про писанину, — житлоуправлінці раді стараються. Вони взяли на облік всі балкони. Вони розподілили їх по категоріях: «аварійні», «вимагають ре-

Ремонтна стукадка

монтаж» і т. д. Вони склали докладні звіти. Та на тому й кінчили.

А виконком міськради навіть аварійним порядком не перевіряв, чи виконується його рішення про ремонт аварійних балконів.

О вийди, міськрадо, хоч раз на балкон!

І ПО ЦЕЙ БІК ГОРА...

На початку ми розповіли казку, а тепер послухайте загадку:

— Без вікон, без дверей — повна хата людей. Що це таке?

Думаєте, гарбуз? Помиляєтесь. Навіть не кавун. Це — капітально відремонтований будинок. Такі «гарбузи» можна бачити в якому завгодно районі міста. На лихо, вони дуже яскраво родяться.

Виконуючий обов'язки керуючого Подільським ремонтно-будівельним трестом т. Борисовський не любить казочок розповідати. Це людина діла. І свої думки він висловлює стисло:

— Ми один за одним здаємо об'єкти капітального ремонту. Вже 20 здали. А тепер нові на черзі: на вулиці Спаській, на Ігорівській, на Братській... Власне, їх хоч сьогодні здавай. От якби тільки вікна пофарбувати та електропроводку зробити.

Пішли ми на вулицю Спаську, номер 10, на об'єкт капітального ремонту, де залишилось лише вікна пофарбувати. Номер легко знайшли, а до об'єкта насліду підійшли, бо на подвір'ї і по цей бік гора... сміття, і по той бік така ж гора, а між тими крутими горами стоять чотири флігелі: в одному немає вікон, у другому не настелено підлоги, не оштукатурені стіни та стеля, у третьому ще не поставлені пристінки.

Що ж тут фарбувати, коли ще треба будувати?

А жильці, не дочекавшись кінця безкінечного ремонту, вселяються в кімнати. І виходить: без вікон, без дверей — повна хата людей.

У будинках, які вважаються капітально відремонтованими, багато недоробок. А доробляти нікому, бо робітники наразівчат. Хапають їх за руки і тягнуть у всі боки: не встигнуть вони стукнути в одному місці, як наказують, грюкнуті в іншому.

Керівники виконкомів райрад і житлоремонтних організацій запозичили досвід в Охріма, який своєрідно світу латав: поли врізав, а рука в доточував. Замість того, щоб кинути всі засоби на основні, заплановані об'єкти, вони кидаються в усі кінці: там не кінчили, тут почали. Розпорощуються сили, кошти, будівельні матеріали. Особливо відзначається виконком Кагановичської райради: тут тільки й знають, що латають, а до справжнього ремонту не беруться.

Та буває й так, що до ремонту беруться, аж з ніг падають. Ось порівняймо.

Молотовська ремконтора ремонтує будинки № 4 по вул. Короленка і № 12 по вул. Велико-Житомирській. Робота тут іде — через пень колоду. А на тій же Велико-Житомирській, № 4, — аж кипить. Тут не почуєш, що не підвезли матеріалів, що невистачає робочих рук. Все є. А який контроль, а яке технічне керівництво! З ранку до вечора чергають на цьому об'єкті головний інженер Молотовського райжитлоуправління т. Шевченко і начальник ремконтори т. Тургель.

Немає сумніву, тут все зроблять швидко і зразково. При всій своїй вимогливості Тургель і Шевченко будуть задоволені капітальним ремонтом, адже він... саме для них і робиться.

А взяти будинок № 72 по вул. Чкалова. На другому поверсі квартири відремонтували лише для звіту. Зате внизу, де живе т. Письменний, — хороми зробили. Добре постаралися, бо ж Письменний не де інде, а в міськжитлоуправлінні працює.

Своя рука — владика!

З РОКУ В РІК...

Куди не кинь, то клин. Цього року планувалося відремонтувати по місту капітально — 306 будинків. Виконкоми райрад цей план перекраїли і ремонтували 514. Хоч гірше — зате більше.

Чи по-господарському так робити?

А що ж кажуть про ремонтні діла господарі міста?

Тихого літнього вечора в чарівному Першотравневому саду виступав перед працівниками житлового господарства голова виконкому міськради т. Давидов. Спочатку він розгорнув загальний план: розповів про стан житлового фонду. Потім загострив увагу на значенні капітального

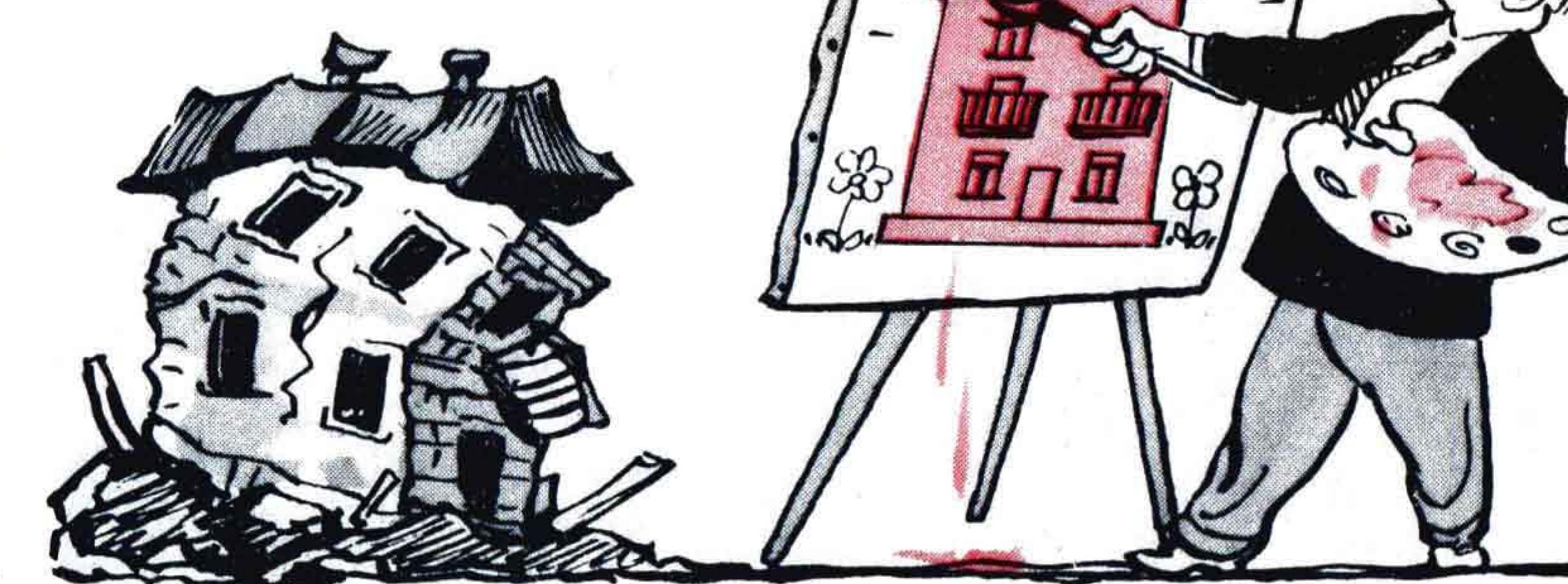
і поточного ремонту. Після цього руба поставив питання про недоліки, які, за словами оратора, «повторюються з року в рік». А після всього гостро розкритикував міськжитлоуправління, райради, ремонтні організації.

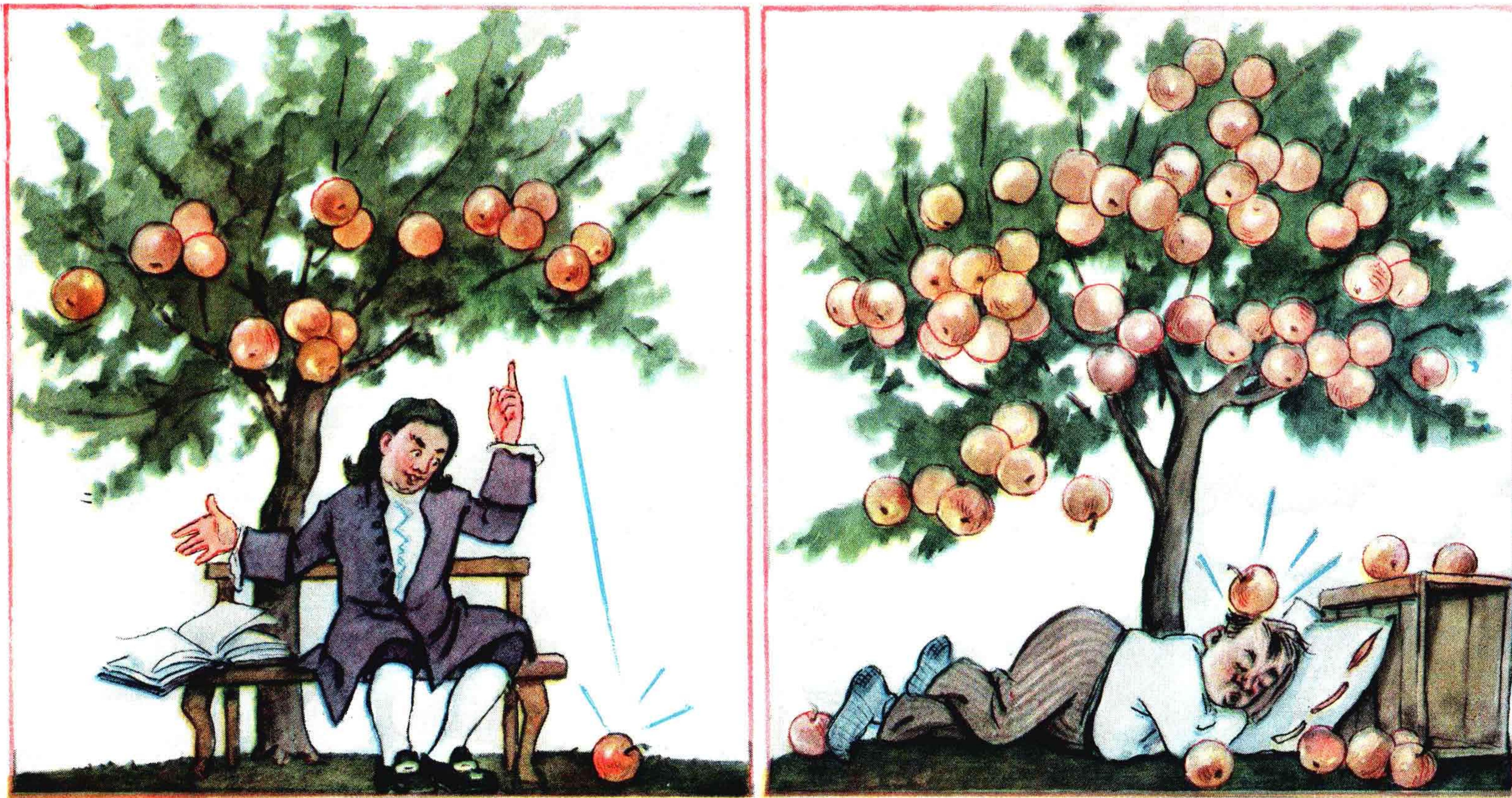
Усі дісталося на горіхи! Забув тільки т. Давидов згадати про міськраду, забув сказати, що ж вона робить, щоб ліквідувати недоліки, яких аж через край.

Свою промову т. Давидов закінчив бойовим закликом: «З усім пора кінчати!»

Як жаль, що ці слова теж повторюються з року в рік!

**Г. БЕЗБОРОДЬКО,
Л. ГРОХА.**

На Ньютона упало тільки одно яблуко — і він відкрив закон всесвітнього тяжіння.

На заготівельника Непробудного яблука посипались градом, але він навіть не потягнувся.

ВИКОНРОБІАДА

Муляри Львівського спеціалізованого будівельно-монтажного управління (СБМУ) «Південпроббуд» поклали першу цегlinу в фундамент овочесушарного заводу в Бережанах на Тернопільщині.

Але після першої цеглини треба було класти другу, третю і т. д. Без виконроба тут не обійтися.

— Виконроба, як такого, у вас іще нема, — заспокоїли будівельників, — але можете не хвилюватись, ми вам на цю посаду кого-небудь підшукаємо.

Дійсно, підшукали одного відпускника.

Це був фахівець-будівельник т. Козак. Інший, можливо, не погодився б працювати під час відпустки, але т. Козак два місяці сяк-так наглядав за будівельними роботами, а потім, по закінченні відпустки, склав свої повноваження.

Це був виконроб № 1.

Незабаром із Львова на будівництво прибув працівник СБМУ т. Кесельман.

— Виконроб № 2? — поцікавились робітники.

— Номер не пройде! — відповіли ім із Львова. — Нам в апараті теж люди потрібні.

І повернули т. Кесельмана назад до Львова, а на заміну йому вислали т. Полинського.

Не судилося ж цьому тут затриматись надовго. Минуло кілька місяців, і стало ясно, що ця людина колись, у дитинстві, може, й будувала щось із піску, але тепер усе забула. Довелось і т. Полинському розлучитися з будівництвом овочесушарки.

Це вже був виконроб № 3.

Четвертий виконроб — М. Іванов був людиною великою веселої вдачі. Тут його на руках носили, бо триматись на ногах він не міг. Через 45 днів будівельники допомогли виконробові проторезитися, поставили його на ноги і показали дорогу з Бережан.

На зміну йому пришов т. Присяжнюк. Він побув тут два тижні і звільнив місце для нового — шостого — виконроба Корявка.

— Людина ділова, енергійна! — рекомендували Корявка керівники СБМУ. — Цього ми у вас уже не заберемо. Хай працює.

Новий виконроб і справді приступив до діла надзвичайно енергійно. Не гаючи дорогої часу, він почав розбазарювати наліво і направо будівельні матеріали.

І посипалися у Львів сигнали про темні операції Корявка. А в управлінні од них — як від мух одмахувалися:

— Не зручно весь час міняти виконробів. Хай людина попрапорює, хай увійде в курс діла...

Виконроб поволі входив у курс. А коли вже майже дійшов до найвищої точки, то виявилось, що він розбазарив матеріалів на 40 тисяч карбованців.

Довелось знімати й шостого виконроба. На будівельний майданчик прийшов сьомий — Івановський.

— Та це ж той самий, — здивувалися будівельники, — якого в Чорткові звільнили за випивку та різні махінації?

— Не за різні, — пояснили працівники управління, — а тільки за одну махінацію. А щодо випивки, то людина обіцяла віправитись.

Минуло небагато часу, і Івановський довів, що вже віправився: він тепер не пив, а тільки похмеляється... Розпрощався з будівництвом і виконроб № 7. Вирядили на його місце із Львова знову працівника управління Кесельмана. Та попроцювавши кілька тижнів, він повернувся назад додому, до хати. На його місце став (котрий це вже!) якийсь Галигуз — будівельник хвацький: 10 липня 1955 року він прийняв дільницю, а вже 14 липня продав 1250 кілограмів цементу. 15-го ранку його, п'яного, привезли і разом з піском вивантажили з автомашини на будівельний майданчик.

Саме на цей час до Бережан із Львова прибув головний інженер СБМУ т. Євдокименко. Уперше, мабуть, випало йому знайомитись з діловими якостями виконроба наочно, а не по анкеті.

— Оце так фрукт! — тільки ж міг сказати головний інженер. — Щоб його ноги тут більше не було!..

Так закінчилася кар'єра виконроба № 10. Тепер на будівництві овочесушарного заводу працює одинадцятий виконроб. Одинадцятий — і теж, мабуть, не останній... Така вже бо у Львівському СБМУ система добору кадрів.

За ці два роки, між іншим, і в спеціалізованому будівельно-монтажному управлінні «Південпроббуду» встигли змінити один одного аж три начальники...

І тільки на будівництві в Бережанах ніяких змін не видно: ще торік овочесушарний завод повинен був стати до ладу, але і цього року навряд чи стане.

Замість сушити овочі, працівники заводу сушиать собі голову над тим, скільки ще виконробів ім доведеться зустрічати і випроваджати...

Т. СИДОРЕНКО.

м. Бережани,
Тернопільської області.

ЗВИЧКА—ДРУГА НАТУРА

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Де ж та картопля, що ти чистив?
— Пішла в стружку.

ЗА П'ЯТЬМА ПЕЧАТКАМИ

У 1950 році колгоспники шести артілей Богодухівського району (на Харківщині) вирішили побудувати у с. Дмитровіці міжколгоспну електростанцію. Через два роки четверте будівельне управління другого Харківського обласного будівельного тресту з великим стуком-грюком взялося за цю будову. Ще через два роки на будівництво з'явилася велика комісія, все оглянула, описала і прийняла електростанцію. Довжелезний акт прикрасився п'ятьма печатками дуже авторитетних в області й районі організацій, і станція запрацювала. Дихнули на повні груди локомобілі, пішов струм проводами, засвітилися лампочки в хатах колгоспників. Засяяли від радості обличчя людей.

Та, на жаль, була та радість дуже короткою й надто дорогою. Короткою тому, що станція швидко вийшла з ладу. Надто дорогою тому, що на це будівництво пішло три мільйони карбованців.

Для того, щоб локомобілі краще працювали, під ними було вимурувано великі виносні печі. Трудяги з обласного тресту все врахували, все передбачили; забули тільки, що в тих печах вогонь буде горіти, і зробили їх не з вогнетривкої, а із звичайної цегли.

І вийшло, як у тій приказці: «Пічник додому, а піч додолу!»

На акті прийому ще й печатки не встигли як слід висохнути, а топки під локомобілями розсохлися й завалилися.

І заварилася гаряча каша навколо цих печей.

Доки хазяїни електростанції обивали пороги обласних організацій з скаргами, трест № 2 об'єднався з трестом № 1, змінилося керівництво, бракороби встигли помити руки.

Наприкінці минулого року виконкомом Харківської обласної Ради депутатів трудящих виніс спеціальне рішення «Про організацію роботи Дмитровської електростанції».

Тим рішенням було зобов'язано пічників з обласного тресту перекласти всі топки, усунути недоробки. Але нові керівники тресту про печі нічого й слухати не хочуть. Вони тичуть всім під ніс акт, прикрашений п'ятьма печатками: бачили, мовляв, що приймали, робіть тепер, що хочете...

Дивні діла творяться часом на світі!

Візьме, буває, нечистий на руку якийсь діяч поросятко в колгоспі. Ціна тому поросяті — 15 карбованців у базарний день. Але за нього того діяча так часом осмалювати, що він потім три роки на сало спокійно дивитися не може.

І це, звичайно, правильно. З такими людьми панькатись нічого... Але як же можна панькатись з безсороюними крутіями, які підсунули свиняку на три мільйони карбованців, і не одному колгоспові, а шістьом зразу?

Г. ПІВНЕНКО.

ЗАДАЧІ ТА ГОЛОВОЛОМКИ

(БУДІВЕЛЬНІ)

ЗАДАЧА № 1

Для будівництва клубу в с. Лисогірці, Літинського району на Вінниччині, в 1952 р. було завезено 40 кубометрів каменю і 20 кубометрів лісу, в 1953 — закладено фундамент, в 1954 — виведено стіни й поставлено крокви, а за 8 місяців 1955 р. на будівництві не було затягнуто жодного цвяшка.

У якому році в Лисогірському клубі відбудеться перший вечір художньої самодіяльності, коли відомо, що правління колгоспу ім. Калініна (голова т. Киреєв) зобов'язалося закінчити будівництво в 1954 році?

ЗАДАЧА № 2

Голова Зачепилівської райспоживспілки т. Курусь обіцяв механізаторам Бердянської МТС збудувати для них ідалінню. Таку ж обіцянку дав механізаторам і голова Харківської облспоживспілки т. Тищенко, додавши до ідаліні ще і пекарню. Обидва об'єкти було обіцяно здати в експлуатацію за 2 місяці.

Відомо, що обидві обіцянки було дано восени 1954 року. Вирахувати вартість теплової енергії, що міститься в теплих словах обіцянок обох кооператорів.

ЗАДАЧА № 3

Щоб здати в експлуатацію пожежне депо в Черкасах, на будівництво якого витрачено 600 тисяч карбованців, треба було ще на початку 1954 р. пофарбувати підлогу, вікна й двері, провести електрінку, зробити й навісити ворота на гараж, відремонтувати зроблені й невідомо навіщо поламані сходи.

Визначити, коли спалахне будівельним ентузіазмом начальник Черкаського облбудгуртесту т. Батичко, якщо відомо, що на будівництві пожежного депо він тліє з 1951 року?

У ДОВГИХ ШУХЛЯДАХ

Мал. Л. БОЙКА

— Я чула, що питання про нас розглядається.
— Краще б вони нас розглядали...

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Гаряча пора стойть в цеху гарячого прокату Ворошиловського металургійного заводу (директор т. Гмір). Клацають рахівниці, скрекочуть арифометри... Робітники та інженерно-технічні працівники цеху підраховують, скільки годин простоють щоденno люди та устаткування. Виходить круглець цифра: одинадцять годин на добу.

Чому простоюють? А тому, що дирекція заводу не забезпечує новий потужний блюмінг достатньою кількістю сировини.

Зроби, Перче, таку ласку: витягни наших некваліфікованих керівників на свої сторінки та влаштуй ім там гарячий прокат... Може, після цього і наш блюмінг веселіше закрутиться.

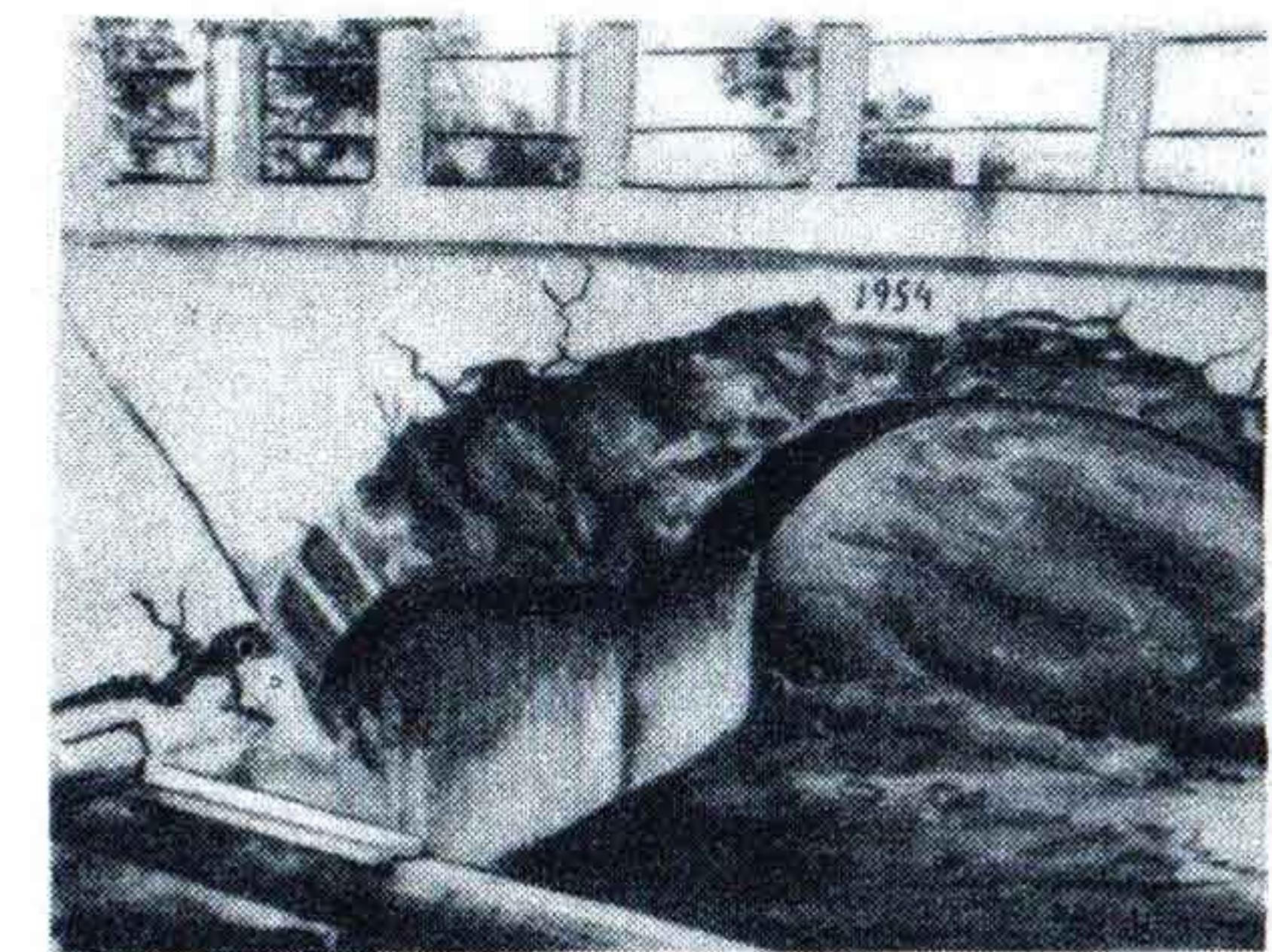
Н. ТОВСТОП'ЯТ,
робітник заводу імені Ворошилова.

Ворошиловградська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Надсилаємо тобі на спогад фотокартку. Глянувши на неї, ти побачиш новий міст на шляху від Чернівців до районного центру Герца. Якщо пильніше придивишся до фотографії, то переконаєшся, що цей міст здано в експлуатацію зовсім недавно — в 1954 році. Міст новий, але ні ходити, ні їздити ним не можна — він уже наполовину розвалився. Це теж видно з фотографії.

Чого на ній не можна побачити, так це творців споруди — головного інженера дорожно-експлуатаційної дільниці т. Воєводка і майстра т. Негодяєва. На згадку про них ми й даруємо тобі, Перче, цю фотографію. Самих бракоробів на ній хоч і не видно, зате робота їхня — вся як на долоні.

К. ПАНТЕЛЕЄВ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Для нормальної експлуатації насіннєушарки на Роменській базі Всесоюзного науково-дослідного інституту тютюну й махорки треба змонтувати парове опалення. Для цього потрібна техдокументація на монтаж.

Сушарку збудовано в 1949 році.

Листування про опалення ми ведемо з 1950 року.

Пишемо ми і начальникові Сумського обласного управління сільського господарства т. Щербаку, і керуючому Сумським облсільміськпроектом т. Черкасові. Але ось уже й 1955 рік повіяв осінню, а техдокументації на монтаж опалення як не було, так і немає.

І от, нарешті, Перче, пишемо вже тобі. Техдокументації на монтаж ми від тебе не вимагаємо. Але кваліфіковану консультацію, як покласти край п'ятирічній писанині, ти, звичайно, даси і т. Щербакові і т. Черкасові.

Далі, Перче, писати нікуди, бо й так уже всього написаного за п'ять років пером у буквальному розумінні слова — не витягнеш і волом.

М. РОМЕНЕЦЬ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Виконком Дрогобицької міськради виніс рішення № 647, яким зобов'язав начальника автобусної станції оголосувати по радіо про рух автобусів. Неспроста було написано таке рішення, адже із станції відправляються автобуси по 10 маршрутах, в тому числі і на курорти Трускавець та Моршин.

Змонтували на автобусній станції радіовузол. Та не встигли гучномовці сказати кількох фраз, як ім заткнули рота.

— Хто?

— Завідуючий промислово-транспортним відділом обкому КП України т. Нитко.

— Чому?

— А тому, що автобусна станція стоїть недалеко від кабінету т. Нитка, отож радіовузол своїми розмовами заважає т. Ниткові працювати.

Закінчилось все тим, що т. Нитко одним своїм словом скасував рішення міськради, одним помахом руки загнав у кладову радіовузол.

Тепер пасажири і в погоду, і в негоду вибігають до кожного автобуса і питаютимуть, куди ж він іде. А т. Нитко, тим часом, спокійно свою думу думає.

Не заважай йому, Перче! Може, він, будучи завідуючим промислово-транспортним відділом, і про пасажирів подумає?

П. ШАМСЬКИЙ.

м. Дрогобич.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: Остап ВІШНЯ, П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (316) (на українському языку). Підписано до друку 26.VIII. 1955 р. Папір 70×108^{1/4}=0,75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 08591.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 3427. Тираж 150.000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ПЕРЕЦЬ ДО ПОМОГ

★ «І не капає» — під такою назвою в № 10 журналу було надруковано фейлетон про нездовільну роботу побутових організацій управління рудника ім. Дзержинського у Кривому Розі.

Парторг ЦК КПРС на руднику т. Маркін повідомив редакцію, що після виступу Перца управління рудника вжило негайніх заходів до закінчення будівництва нової 1-їальні й до поліпшення водопостачання рудничного селища. Розпочато будівництво нової водопровідної магістралі.

★ Директор будинку відпочинку «Північний Донець» Лихобабин і завгосп Алещенко жили тут на всьому готовому, а про відпочинок трудящих не дбали. Про це писалося у перечници «Скромники» («Перець» № 11).

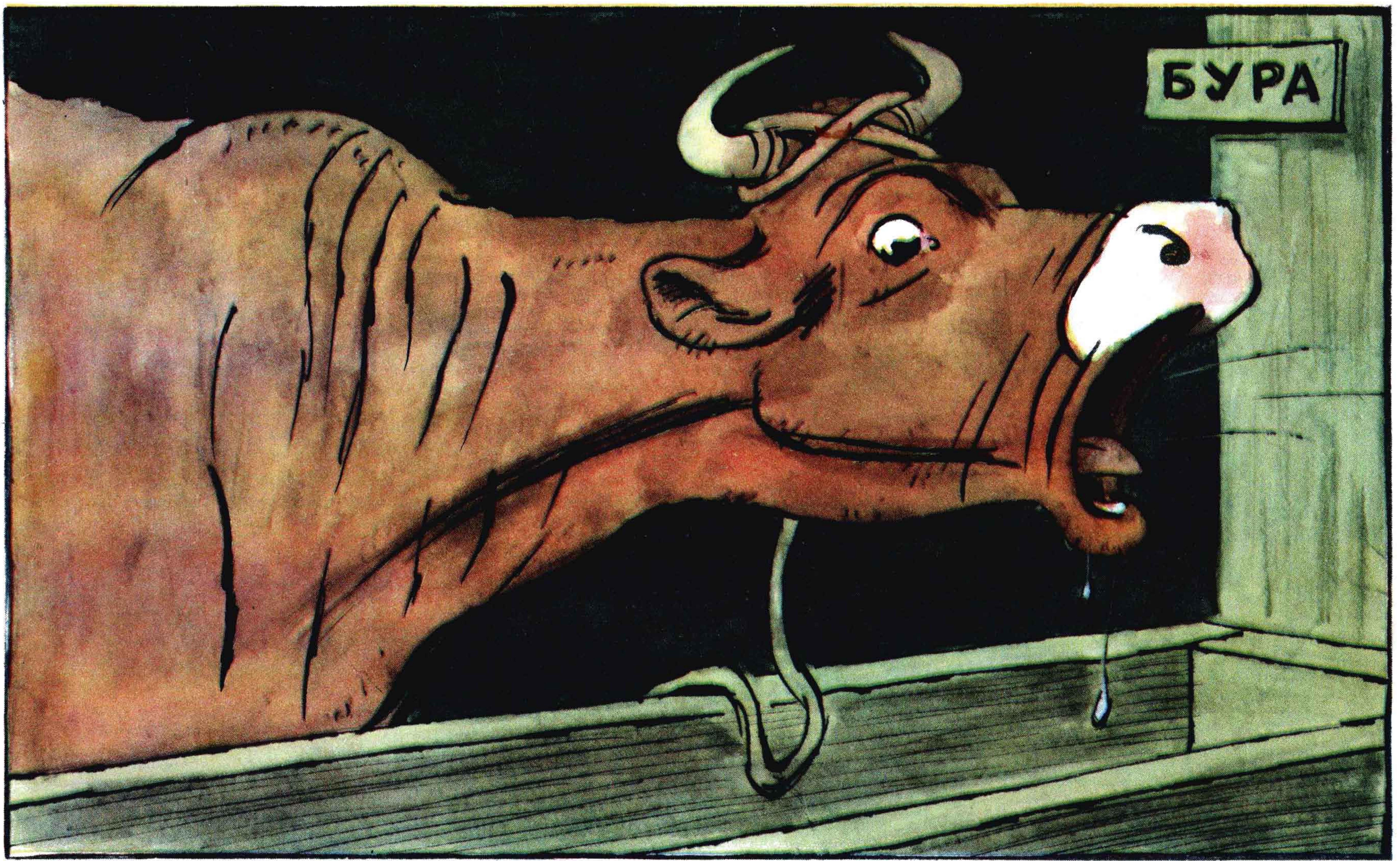
Харківський обласний комітет профспілки робітників машинобудування повідомив, що всі наведені в листі факти ствердилися. Лихобабина й Алещенка з роботи знято.

★ Мешканці Андрушівки (Шумський район, Тернопільської області) повідомили редакцію про те, що директор школи Левчук Р. Т. не відповідає своєму призначенню.

За нездовільне керівництво навчально-виховною роботою та за невиконання закону про загальне навчання наказом по Тернопільському облВНО Левчука знято з посади директора школи.

★ Редакції стало відомо, що завідуючий Андріївським райвідділом культури (Сталінська область) т. Забірченко часто буває п'яний, непристойно поводить себе.

На чальник Сталінського обласного управління культури повідомив, що факти непристойної поведінки Забірченка підтвердились. З роботи його знято.

РЕВІЛА БУРА...

ГРІМ ГРИМІВ.